

РЕШЕНИЕ

№ 5009

гр. София, 28.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5561** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. Е. П. срещу съдебно решение от 17.12.2019 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 6 състав, постановено по НАХД № 5588/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 18-4332-020551 от 24.10.2018 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел ПП СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП на касатора е наложена глоба в размер на 300 лв. и лишаване право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Счита, че съдът неправилно е приел, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Твърди, че в нито към момента на прокурорската проверка, нито на по-късен етап е бил съставян АУАН. Излага доводи, че постановлението за прекратяване на образуваната прокурорска преписка, която изпълнява ролята на АУАН не е било връчено на санкционираното лице като по този начин е ограничено правото му на защита. Моли съда да отмени обжалваното съдебно решение и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът не взема становище.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XII-ти касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява процесуално допустима.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства показанията на свидетеля С. С., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях, е обосновал правен извод, че при издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и безспорно е осъществен съставът на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДВП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Административно-наказателното производство е започнало при условията на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, без да е съставен акт за установяване на административно нарушение. Посочената разпоредба въвежда изключение от императивното изискване преписката да се образува със съставянето на АУАН, единствено, когато производството е прекратено от съда или прокурора или прокурорът е отказал да образува наказателно производство и е препратено на наказващия орган. В случая приложена е втората хипотеза на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН. От събраните по делото доказателства се установява, че в хода на образуваното наказателно производство санкционираното с НП лице не е привлечено в качеството на обвиняем. Същият е дал сведение по досъдебното производство. След като не е предявено обвинение, същото е следвало да бъде направено от административно наказващия орган със съставяне на АУАН. Привлеченият към административнонаказателна отговорност не е имал качеството на лице, спрямо което е образувано наказателно производство и на което се търси отговорност за престъпно деяние. Безспорно, при прекратяването на наказателното производство, когато нарушителят вече е бил обвиняемо лице, не е необходимо да се издава акт за установено административно нарушение на основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, тъй като възбуденото наказателно преследване се трансформира в административно. При тази законова хипотеза се облекчава правното положение на дееца, като от евентуалното реализиране на наказателна отговорност му се налага наказание за административно нарушение.

В. П. не е имал качеството на обвиняем по прекратено досъдебно производство, а единствено е взел участие като е дал сведение. С оглед законосъобразното протичане на административнонаказателното производство е следвало да бъде съставен акт за установяване на административно нарушение против касатора съгласно разпоредбата на чл. 36, ал. 1 от ЗАНН с произтичащите от това законови последици. Административно-наказателният процес е строго нормирана дейност и като основен процесуален акт във фазата по установяване на административното нарушение към АУАН са въведени точно определени изисквания на закона, а именно да е съставен в писмена форма и да съдържа предвидените в чл. 42 от ЗАНН реквизити. Законодателят е въвел тези формални изисквания не само защото чрез съставянето на акт се установява административно нарушение, но и поради факта, че актът има и

функцията на официално обвинение в извършване на правонарушение. По силата на закона всяко лице има право да узнае какво е административнонаказателното обвинение повдигнато спрямо него, за да организира защитата си адекватно още в началния етап на административно наказателното производство. С издаването на процесното НП без да е съставен АУАН, който да поставя началото на административно наказателното производство е засегнато правото на защита на нарушителя, което винаги се квалифицира като съществено процесуално нарушение с оглед произтичащите от акта права и задължения и функциите на АУАН в административно наказателното производство, а именно значението му на правен акт, с който се повдига и предявява обвинение в извършване на административно нарушение. Съставянето на АУАН осигурява правото на защита на привлечения към административно наказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото му да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършено, за да може да организира защитата си в пълен обем с подаване на възражения в дадения законов срок, представяне на доказателства и др. В случая това право е осуетено, тъй като е пропусната началната фаза на привличане на съответното лице в качество на годин субект на отговорност като нарушител на извършено административно нарушение. В тази връзка изводите за автора на административното нарушение не могат да се извлекат от текста на прекратителното постановление, тъй като правно недопустимо е становището на прокуратурата, обективирано в прекратителното постановление да замени /измести фазата на съставянето на АУАН, в случаите като процесния.

Само лице срещу което е повдигнато и предявено обвинение, е имало възможност да се запознае с фактите и обстоятелствата и да се защитава срещу тях. За всяко друго лице, независимо дали е участвало в наказателното производство в друго процесуално качество, не може да се приложи разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН за ангажиране на административно наказателната му отговорност за деяние, с фактите по което се запознава за първи път с издаденото наказателно постановление. В този смисъл основателни са аргументите, наведени с касационната жалба относно липсата на надлежно връчване на постановлението за прекратяване на наказателното производство. В хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, функцията на АУАН се изпълнява от прокурорските актове. Липсата по делото на доказателства за връчването на постановлението за прекратяване сочи на неизпълнение на задължението по чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, съответно представлява процесуално нарушение от категорията на съществените.

В обобщение, нормата на чл. 36, ал. 2, предложение второ от ЗАНН, не може да се тълкува разширително и изключенията касаят само хипотезите, в които лицето е било субект на наказателно преследване, в това му качество то е имало право и възможност да участва в производството по установяване на нарушението, в чието извършване е обвинено. Само и единствено в тези случаи може да се образува административно-наказателно производство без съставен АУАН и то при условие, че съставите на наказателната и административнонаказателната отговорност са напълно идентични и съответно отговорното лице е получило препис от прокурорския акт, от който да разбере в какво е обвинено. Неспазването на гаранциите за съответна на обвинението защита, е винаги основание за отмяна на НП. Несъставянето на АУАН с оглед разгледаните му функции и значението му на правен акт, с който се повдига и предявява обвинение в извършване на административно нарушение, пряко негативно

рефлектира върху правото на защита на наказаното лице.

Налице са нарушения на административно производствените правила, ограничаващи правото на защита на касатора, поради което оспореното решение следва да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което процесното НП да бъде отменено.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 17.12.2019 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 6 състав, постановено по НАХД № 5588/2019 г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 18-4332-020551 от 24.10.2018 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел ПП СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП на В. Е. П. е наложена глоба в размер на 300 лв. и лишаване право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.